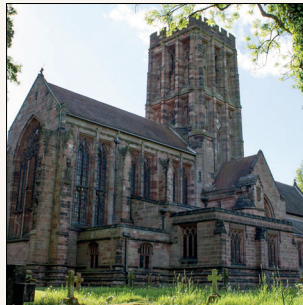

Sint-Paulus
Antwerpen

Een Kruisweg

De Boeck & Van Wint

A Way of the Cross

Holy Angels
Hoar Cross

The Church of The Holy Angels
Hoar Cross, Staffordshire
England DE13 8QR
warden@holyangels.co.uk

The Church of the Holy Angels has been a focus for Anglo-Catholic worship since its foundation in 1874. Built by the Hon. Emily Meynell Ingram as a memorial to her late husband, it sits on a wooded ridge next to Hoar Cross Hall, dominating the local countryside.

Sint-Pauluskerk
Sint-Paulusstraat 22
2000 Antwerpen
België
sintpaulusvrienden@proximus.be

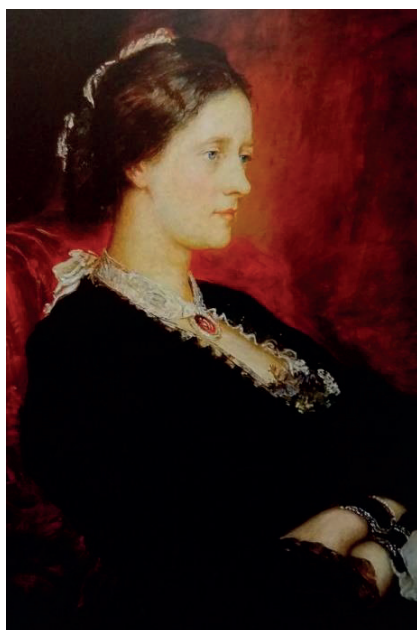
Op een boogscheut van de Schelde staat dit 'barok juweel in een gotisch schrijn'. De voormalige kloosterkerk van de dominicanen uit 1571 is een streling voor het oog: de prachtige barokaltaren, het sublieme meubilair, het belangrijke orgel en de schitterende schilderijen en beelden.

Copyright & Photographs: Church of the Holy Angels & Sint-Pauluskerk
Antwerpen

April 2019

*Een Victoriaanse kasteeldame en twee
Antwerpse beeldhouwers uit de Provinciestraat.
Een verhaal over liefde, geloof en schoonheid.*

*A Victorian Châtelaine and two sculptors of the
Province Street in Antwerp.
A story about love, faith and beauty.*

Preface

One of the great beauties in the Church of the Holy Angels is the 'Stations of the Cross'. Whilst essentially similar to those in S. Paul's church, Antwerp, the painting and gilding commissioned by Emily Meynell-Ingram has given us greatly ornate images. The danger with such furnishings is that they are regarded as ornate embellishments rather than a means of devotion which enable the Christian pilgrim to recall with mindful affection and reflection the last stage of the journey that Jesus walked in his earthly life: from when he and his disciples, 'after psalms had been sung, left for the Mount of Olives' (Mk 14, 26), until the Lord was taken to the 'place called Golgotha, The Skull' (Mk 15, 22), to be crucified and then buried in a garden nearby, in a new tomb hewn out of the rock.

The last stage of the journey is unspeakably hard and painful. The evangelists lingered, although with moderation, over the description of the Way of the Cross which the Son of God and Son of man walked out of love for the Father and for humanity. Each step of Jesus is one step closer to the accomplishment of the plan of salvation. Along that way of suffering Jesus' every meeting - with friends, with enemies, with the indifferent - is a chance for one final lesson, one last look, one supreme offer of reconciliation and peace.

We must be thankful that the Church has always kept alive the memory of the words and the events of the last days of Jesus. We are aware that in the Eucharist her (the Church) Lord left the sacramental memory of the Body broken and the Blood shed on the hill of Golgotha. However, she also loves the historical memory of the places where Christ suffered, the streets and the stones bathed in his sweat and in his blood. The Way of the Cross provides a compassionate devotion for the mystery of the Passion. The devotions are often used during Lent and especially on Good Friday.

In walking the Way of the Cross, we, the followers of Jesus, must declare once more our discipleship: weeping like Peter for sins committed; opening our hearts to faith in Jesus the suffering Messiah, like the Good Thief; remaining there at the foot of the Cross of Christ like the Mother and the Blessed Disciple, and there, with them, receiving the Word which redeems, the Body which sustains, the Blood which purifies and the Spirit which gives life.

Vicar Graham Bott

Voorwoord

Lichtvlekken betasten neogotisch houtsnijwerk in een zeventiende-eeuws kloosterpand. Kunstig uitgebeiteld in veertien etappes, de mensonterende neergang van die goddelijke man uit Nazareth, Jezus. Hij kwam op voor gerechtigheid en een liefde die uitdaagt om te leven met open handen. Zware nagels werden er in gedreven. Wat is de zin van zoveel uitgestald leed, verdoezeld in een middeleeuws decor?

“Als het kwaad goede mensen treft!”

Dit is een plek voor trage vragen: vragen die onontkoombaar elk mensenleven omhullen. Vragen waar je niet omheen kunt. Niet altijd zo helder. Vragen rondom ziekte, dood, maar ook rond liefde en leven, rond onverschilligheid, schuld, ontrouw, tederheid, angst en verwondering.

Wat hier wordt voorgesteld is geen pleister op de wond maar de schrijnende wond zelf. De pijn van niet begrijpen hoe leed je overkomt, de verwarring die optreedt als je niet snapt hoe een goede, liefhebbende God zich verhoudt tot jouw leven van verdriet en ellende. Een plek waar de schreeuw mag opklinken tegen alles wat zin geeft aan het lijden. Er is geen vijftiende statie van Verrijzenis te bespeuren. Tussen graf en opstanding is er een hiaat van stilte. Eerbied voor het innerlijk verzet dat wellicht kan uitdeinen in een bewuste daad van overgave. Dan pas kan een mens verder leven, met nieuwe zin.

Wie niet als toerist maar als gelovige deze kruisweg biddend bewandelt heeft het ene oog gericht op de historische Jezus. Hoe hij gisteren consequent leefde, veroordeeld werd, afgemaakt en begraven werd. Hoe God uiteindelijk “ja” gezegd heeft op zijn leven door zijn opstanding. Maar het andere oog is gericht op de Christus die vandaag zijn lijdensweg voortzet in alles wat medemensen ten diepste raakt door onrecht, ziekte, pijnlijk verlies. Het lijden dat ons overkomt, waarvoor we geen uitleg weten maar ook het lijden dat mensen elkaar aandoen. De weg van vertrouwen die Jezus gegaan is doet ons geloven dat God mensen ook – en misschien vooral - in het lijden nabij blijft en dat Hij ons draagt.

Vanuit die harde realiteit start je deze beweging. Je doet het alleen of met anderen.

Beeld na beeld verschijnt je innerlijk protest maar ook de herinnering aan wie jou in de steek liet of nabij blijft. Een geliefde die je angstzweet aftopt. Vallen en opstaan, je woede uitschreeuwen “waarom heb je me verlaten”. Nee, niet haastig maar mee schuivend met die Godsverlatenheid van Jezus. Veertien stappen om het lijden en het onrecht niet te verdoezelen, de lijdende mens niet alleen te laten. Durven worstelen met God en het zoeken naar het hart van het bestaan serieus nemen. Op het uiterste puntje van je ziel gaan staan, nadat alle vragen gesteld en uitgewoed zijn en er alleen nog de stilte over is, de stilte als het suizen van een zachte koelte?

Pastoor Paul Scheelen

Introduction

The interior of the neogothic church of The Holy Angels at Hoar Cross, in the English Midlands, has at first sight little in common with that of the baroque Saint Paul's church of Antwerp in Belgium. They both radiate beauty, but each clearly in different ways.

It was an the Honourable Mrs Emily Meynell-Ingram, who connected the church of The Holy Angels to Saint Paul's, by ordering a major work of art from De Boeck & Van Wint, two Antwerp sculptors.

These two craftsmen carved a way of the cross for Saint Paul's church first. Each of the 14 stations had been made in beautiful detail. This way of the cross had been sculpted in 1888 and 1889 for the Chapel of the Way of the Cross. The memorial texts over the stations confirm those years. They produced a smaller version of that way of the cross for the church of The Holy Mary Magdalena a few years later, in 1893. That way of the cross can also be visited at Reet, a small village nearby Antwerp.

Emily Meynell-Ingram and her company sailed to Antwerp in 1894, on her yacht, the "Ariadne" and anchored on the Southside of the city on June 14th. On board was canon Knox-Little, the vicar of The Holy Angels church at Hoar Cross. They had planned to visit the World Exhibition in Antwerp, which should have started in May of that year. The exhibition opening had run into delays and so the company decided to explore the Antwerp churches. The cathedral was examined in detail, but their hearts went out to the church of Saint Paul. Emily and the canon went there several times, to attend to the sung masses and admire the artwork.

And so it happened that Emily became very much attracted to the way of the cross by De Boeck & Van Wint. Canon Knox-Little went to the Province Street workshop of the artists, on Monday June 18th 1894. They started negotiations about a similar way of the cross for The Holy Angels church.

Emily had decided to build that church to commemorate her husband Hugo Meynell-Ingram, who had tragically died in 1871. At that time Emily and Hugo had just finished the restoration of Hoar Cross Hall. Emily was inconsolable and would never marry again. She contacted the two famous church builders in Gothic revival style of that time: George Bodley and Thomas Garner. Those two architects got the instructions to build a church on the Hoar Cross estate, as a shrine to Hugo and later also to Emily. The Holy Angels church was consecrated on April 22nd 1874.

Emily ordered a way of the cross for that church from De Boeck & Van Wint twenty years later, but it would be until September 1899 before the finished way of the cross could be admired at Hoar Cross. Emily had seen the result of the sgraffito technique during one of her travels, at the Church of Mary in Danzig (now Gdansk). The technique involves colouring an artwork, then gilding it and consequently scratching away the gilding in patterns by means of a fine prime. Emily ordered Powell, a craftsman from London, to apply that sgraffito technique to the way of the cross by De Boeck & Van Wint.

The result was astonishing. The sober oakwood stations fit perfectly in the Chapel of the Way of the Cross at Saint Paul's, but the sgraffito treatment by Powell creates a striking impression in the richly decorated church of The Holy Angels. In this brochure we have juxtaposed the stations of the two churches. You will be looking at the same figures in the same scenery. Now you will see a beautiful harness in colour and gold, then a character face, showing its emotion in pure oakwood. One artwork, two artists, but what a difference in experience.

De Boeck & Van Wint were no beginners when carving these ways of the cross. Their most famous work is to be found in the Antwerp cathedral, their statues of the choir and the Western gate being two of the highlights. A large number of churches in Belgium ordered their religious sculptural work in wood, stone or plaster from De Boeck & Van Wint. They created a perfect balance between the fashion and style of the late Middle Ages and those of the stories of the Bible and by doing that created artwork in perfect Gothic revival style.

We would not have been able to reconstruct Emily's voyage to Antwerp without the help of the Meynell family. We were allowed to study the logbooks of the "Ariadne" which allowed us to follow the cruise to Antwerp in detail. We would not have known Emily, more or less like our own grumpy great-aunt, without the invaluable help of James Lomax, emeritus-curator of Temple Newsam. His book, "Victorian Châtelaine – Emily Meynell Ingram of Temple Newsam and Hoar Cross", is an extraordinary biography and now also available at the library of Saint Paul's. Our gratitude goes to them and all who helped to create this unique collaboration between the church of The Holy Angels and of Saint Paul's.

Armand Storck

Inleiding

Het interieur van de neogotische Holy Angelskerk te Hoar Cross, in de Engelse Midlands, heeft op het eerste gezicht weinig gemeen met de barokke Sint-Pauluskerk te Antwerpen, in België. Beide kerken stralen schoonheid uit, maar elk duidelijk op een andere wijze.

Een Engelse dame, Emily Meynell-Ingram bracht daar verandering in en verbond de Holy Angelskerk met de Sint-Pauluskerk door de aankoop van een groot werk bij het Antwerpse kunstenaarsduo, De Boeck & Van Wint.

Deze twee heren hadden in opdracht van de Sint-Pauluskerk een eikenhouten kruisweg gemaakt, in neogotische stijl, met elk van de 14 staties gedetailleerd uitgevoerd. Deze kruisweg werd in de loop van 1888 en 1889 opgeleverd en geplaatst in de Kruiswegkapel. De herdenkingsteksten boven de staties bevestigen deze jaartallen. Enkele jaren later, in 1893, maakten ze een iets kleinere versie voor de Heilige Maria Magdalenakerk te Reet, niet ver van Antwerpen.

In 1894 zeilde Emily Meynell-Ingram samen met haar gezelschap in haar jacht "Ariadne" naar Antwerpen. Ze gingen voor anker aan de zuidkant van de stad op donderdag 14 juni. Ook kanunnik Knox-Little was aanwezig, de vicar van de Holy Angelskerk. Hun bedoeling was om de Wereldtentoonstelling in Antwerpen te bezoeken, die in mei van start was gegaan. De tentoonstelling was echter nog niet helemaal afgewerkt en de dames en heren richtten hun aandacht op de Antwerpse kerken. De kathedraal kwam uitgebreid aan bod, maar hun hart ging naar de Sint-Pauluskerk, waar zowel Emily als kanunnik Knox-Little meerdere keren naar toe gingen om de gezongen missen bij te wonen en de kunstwerken te bewonderen.

Zo werd Emily aangetrokken tot de kruisweg van De Boeck & Van Wint. Op maandag 18 juni 1894 stapte kanunnik Knox-Little het atelier van de kunstenaars aan de Provinciestraat binnen en werden de onderhandelingen gestart om een gelijkaardige kruisweg te maken voor de Holy Angelskerk in Hoar Cross.

Het plan om die kerk te bouwen ontstond na het plotse overlijden van Emily's echtgenoot, Hugo Meynell-Ingram in 1871. Emily en Hugo hadden toen pas de restauratie van hun landgoed en kasteel Hoar Cross Hall afgewerkt. Emily was ontroostbaar en zou ook nooit meer hertrouwen. Ze contacteerde de twee beroemdste neogotische kerkenbouwers van Engeland: George Bodley en Thomas Garner. Deze architecten kregen de opdracht om een kerk te bouwen op het landgoed van Hoar Cross, als laatste rustplaats voor Hugo (en na haar overlijden ook voor Emily). Op 22 april 1874 werd de Holy Angelskerk ingewijd.

Twintig jaar later bestelde Emily een kruisweg voor die kerk bij De Boeck & Van Wint. Het zou tot eind september 1899 duren, voordat de afgewerkte kruisweg in de Holy Angelskerk te bewonderen viel. Tijdens een van haar reizen had Emily in de Marienkirche te Danzig (nu Gdansk) immers kennis gemaakt met de sgraffito techniek. Die bestaat er in dat een beeldhouwwerk eerst gekleurd wordt, dan verguld en dat vervolgens het verguldsel met een fijne priem in verschillende patronen wordt weggekrabd. Na aankomst van de eikenhouten panelen van de kruisweg in Engeland gaf Emily aan Powell, een kunstenaar uit Londen, de opdracht om de sgraffito toe te passen op de kruisweg van De Boeck & Van Wint.

Het resultaat is verbluffend. In de Sint-Pauluskerk past de sobere eikenhouten uitvoering perfect in de Kruiswegkapel, maar in de rijkelijk versierde Holy Angelskerk is het sgraffitowerk van Powell een absolute meerwaarde. In dit boekje zetten we de staties van de twee kerken naast elkaar. Het zijn telkens dezelfde personages in dezelfde omgeving. Soms valt een prachtig harnas in kleur en goud op, maar dan valt het oog weer op een karakterkop die in puur eikenhout zijn emotie toont. Eén kunstwerk, één kunstenaarsduo, maar wat een verschil in beleving.

Met deze kruiswegen waren De Boeck & Van Wint niet aan hun proefstuk toe. Hun beroemdste werken vinden we in de kathedraal van Antwerpen, met als hoogtepunten enkele van de figuren in het koorgestoelte en de beelden van het westelijke portaal. Ze werden gevraagd door tientallen kerken in België, om religieuze beeldhouwwerken te maken in hout, steen of plaaster. Ze brengen de kledij en bouwstijl van de late Middeleeuwen perfect in balans met de verhalen uit de Bijbel en hebben ons zo de neogotiek in volle schoonheid leren kennen.

Zonder de familie Meynell hadden we de reis van Emily niet kunnen reconstrueren. We hebben de logboeken van het jacht "Ariadne" mogen inkijken en zo de reis naar Antwerpen gedetailleerd kunnen volgen. Zonder James Lomax, emeritus-curator van Temple Newsam, hadden we Emily niet leren kennen, alsof het onze eigen, wat knorrig groot tante was. Het boek van James, "Victorian Châtelaine – Emily Meynell Ingram of Temple Newsam and Hoar Cross" is een prachtwerk en bevindt zich nu ook in de bibliotheek van de Sint-Pauluskerk. Hartelijke dank aan allen die aan deze samenwerking tussen de Holy Angelskerk en de Sint-Pauluskerk hebben meegewerkt.

Armand Storck

JESUS WORDT TER
DOOD VEROORDEELD

The First Station: *“Jesus is condemned to death”*

The Holy scripture tells us: *“The Son of man is going to be delivered into the power of men; they will put Him to death”* (Mt 17:22-23). Pilate could find no fault in Jesus, but He was a weak and fearful leader and so He handed Him over to the people. It made no difference to Pilate whether one Jew lived or died in handing Him over to the crowd. We might like to think that we are not part of the crowd, but, truth to tell, every time we turn away from Jesus we become part of the crowd which cries: *“Crucify Him”*.

Eerste Statie: *“Jezus wordt ter dood veroordeeld”*

De handen gewassen nu de liefde ontkend is.
Een knaap draagt de kruik van het verraad.
Het waskommetje moet ooit afgebroken zijn.
Vrouw Pilatus tracht nog een oneerlijke rechtspraak te verhinderen,
maar hij verkiest zijn eigen machtspositie,
wil niet bevangen worden door die liefdevolle blik van Jezus
die zich nog even omkeert.
Geweld, wapens, gejoel, gespot overspoelen graag de diepere vragen.
Vanaf nu mag het snel gaan. *“Wat is waarheid?”*
“Jezus naar Pilatus gebracht, een onschuldige krijgt de doodstraf.”

Steeds weer worden mensen veroordeeld omdat er geen eerlijke rechtspraak is, omwille van hun huidskleur, hun overtuiging, hun inzet, hun geaardheid.

Jesus : receives : His : Cross.

Tweede Statie: “Jezus neemt het kruis op zijne schouders”

Rechts wentelt de machtige het hoofd.

Zijn blik verdwijnt ver weg van elke verantwoordelijkheid voor eigen daden
of voor wat in de wereld gebeurt.

“Een kruisbalk wordt op de schouders van Jezus gelegd.”

De last van het zware kruishout is niet het enige dat zwaar doorweegt, er is veel meer. De eenzaamheid is als lood, want er is niemand die het voor Jezus durft op te nemen. Drie jaar heeft Hij gepredikt, wonden genezen en zie:
iedereen heeft Hem verlaten.

Wellicht hebben kunstenaars Zijn keuze om op te komen voor gerechtigheid en mededogen te vroom uitgebeeld. Toch zit er een diepe, goddelijke waarheid in dat hunkerend gebaar om aanwezig te zijn waar het leven gekraakt is en gekneusd. Was Hij niet steeds op weg naar mensen om hen op te tillen, aan te raken, los te wrikken uit alles wat hen vernederde? Hij was in staat om het lijden te dragen.

“Ontferm u over ons Heer”

Een ernstige ziekte, zware tegenslagen, alles verloren door oorlog, verkrachting of natuurrampen. Een kruisweg van verdriet en vele vragen.

The Second Station: “Jesus receives His cross”

Here the rough hewn cross is laid upon Jesus’ shoulders. He has been savagely beaten, humiliated and, through loss of blood, is weakened. He has been rejected by His own people who called for His execution and now the heavy burden has to be carried to the place of execution. He cannot avoid this journey and He cannot shed this burden, He accepts His destiny. The burden that Jesus carries is, however, much more than the weight of the cross. The real burden He carries is the sin of humankind through the ages. When we look on the second station we must be mindful that each time we sin, each time we are not faithful to God’s purpose, not only do we separate ourselves from God, but so too do we add to the weight of the burden of the cross.

JESUS VALT DE EERSTE
MAAL ONDER HET KRUIS

The Third Station: *“Jesus falls the first time beneath the cross”*

Jesus falls for the first time as He is led through the streets of Jerusalem to Golgotha (the place of the Skull) where He is to be executed by crucifixion. The weight of the cross is too heavy to bear. Remember that, following His arrest, Jesus was tortured and beaten. His upper body bears the wounds caused by the whip as it cuts into His skin. He is tired, bleeding and the weight of the cross bears down on Him and He falls to the ground whereupon He is beaten again. He must have felt abandoned perhaps with the words *“My God why have you forsaken me?”* on His lips. There are times when we feel alone, that God has forsaken us and does not answer our prayers. As we look on the third station we are reminded that God did not forsake His only Son and that, however far away God seems to be, He never forsakes us – He is always faithful to us as we must be faithful to Him.

Derde Statie: *“Jezus valt de eerste maal onder het kruis”*

Tegengestelde krachten botsen op elkaar.

De balk van de liefde en de dwarsbalk van de haat.

Macht over het paard getild en diepe menselijkheid verguisd.

Er worden armen gekruist omwille van het grote gelijk.

Een soldaat grijpt naar het slaghout. Een balkon biedt spektakel.

“Vallen en opstaan”: bezwijken onder pijn of verdriet. Moed verzamelen, overeind krabbelen, overeind en verdergaan.

In elk mensenleven zitten dwarsbalken van allerlei aard: de ziekte en het verlies van een kind, de eindeloze carrousel van armoede, huurachterstand en gezondheidsproblemen, de roofofbouw van de job op gezin en relaties, het knagen van de eenzaamheid.

Voor de Christen staat elk kruis geplant in de schaduw van Jezus' vallen en opstaan.

Er is maar schaduw als ook het licht aanwezig is.

Vierde Statie: “Jezus ontmoet zijne lieve moeder”

Twee armen doorbreken het kader van aanzwellend geweld.
De arm van het grote gelijk en het onmachtige gebaar van een moeder
die haar kind gedragen heeft.

De onmacht van de liefde:

“Zie uw kind is bestemd tot val of opstanding van velen in Israël. Een teken dat weersproken wordt, uw eigen ziel door een zwaard doorboord”. (Lc 2).

Een geharnaste soldaat grijpt Jezus bij de kleren, verhindert dreigend elke ontmoeting. De Boeck en Van Wint hebben in een romantisch decor de onverschilligheid van de stad uitgebeeld. Alle luiken zijn blind. Een enkel iemand kijkt zijwaarts toe.

Wat gaat er door ons heen, als wij kinderen zien lijden? Wie zal nog vluchtelingen voor oorlog en geweld *gelukzoekers* noemen? Verdient niet elk kind geluk?

Nergens in de bijbel werd de ontmoeting met de Moeder tijdens Zijn kruisgang vermeld. Maar de traditie heeft volgehouden dat het “*ja*” van Maria een onuitputtelijke bron van levensnabijheid blijft, opborrelend vanuit een diepe hoop.

The Fourth Station: “Jesus meets His Mother”

The Blessed Virgin Mary sees Jesus stumbling under the weight of the cross after He has been flogged and humiliated. She had brought Him up through many hardships, cared for Him as a loving mother and she sees Him being led to His death when He is a little over 30 years of age. Was this really what He had meant when He said: “*Did you not know I should be busy with my Father’s affairs?*” Did she recall Simeons words: “*A sword shall pierce your own soul too*”? Mary, unlike the other disciples, never deserted Him and she does not desert Him now. She would stand at the foot of the cross seeing Him die; as she does Jesus confides the disciple whom He loved to her motherly care and in so doing confides humankind in perpetuity to her maternal care. As we look on the fourth station we see Jesus meet His mother and are reminded not only of His suffering, but that we are confided to her motherly care.

The Fifth Station: “The Cyrenian helps Jesus to carry His cross”

Here we see Simon of Cyrene, who is coerced into carrying Jesus’ cross; no doubt He tried to refuse, but in the end He carried the cross. Jesus is so weak from the scourging that He may not have the strength to reach Golgotha, the place of execution, so the guards force Simon to carry the cross. Only the day before His arrest the disciples had insisted they would remain faithful to Him whatever happened, but they fell asleep when Jesus asked them to pray and then ran away when He was arrested. In Simon we see how He came to share in the weight of the cross and we are reminded that, whatever the cross we bear, we do not have to carry it alone because for us Jesus is always present in our lives and will take the weight of the cross from us if we do but let him. Like Simon we must take up our cross, and through Christ walk with others who are burdened and so share in Christ’s passion in our daily lives.

Vijfde Statie “Jezus wordt geholpen door Simon van Cyrenen”

De voorbijganger rechts geniet bijna dansend van dit barbaars gebeuren.

Een hondje blaft hem aan voor zoveel leedvermaak.

Een man met een schop en snoeimes wordt opgevorderd het kruis op te tillen.

Z’n kinderen vergezellen hem, dragen het alaam.

Zullen zij zich later nog herinneren dat hun vader, Simon, het kruis hielp dragen tijdens die dodengang van een man-Gods die koos voor het leven?

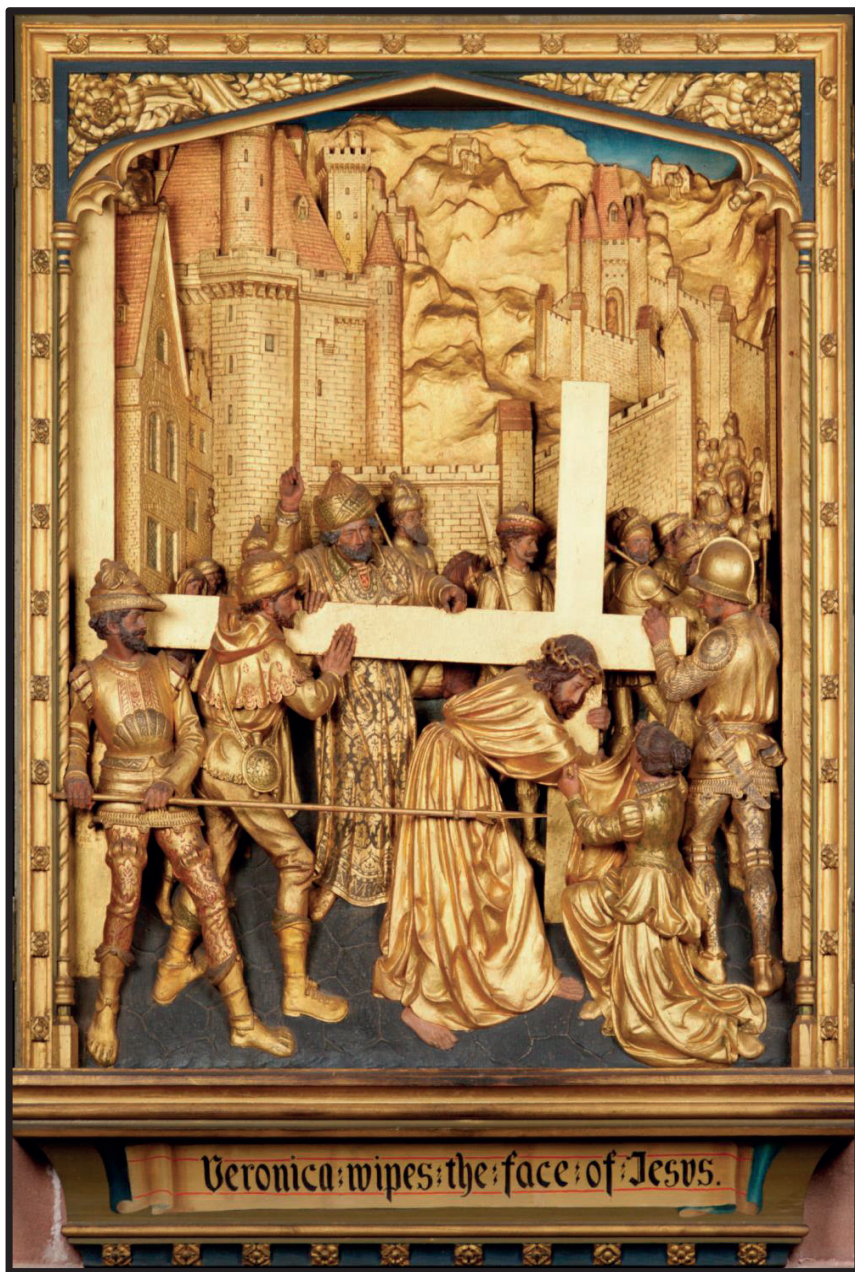
Wie ondersteunt en helpt als Simon van Cyrene? Met wie deel je je verdriet?

Wie draagt je pijn mee? Beluistert je diepste vragen?

Christus wordt steeds weer gekruisigd in zoveel mensen, in zoveel leed. Wie durft zijn positie als buitenstaander te verlaten? Wie durft zich zo kwetsbaar op te stellen dat er om gelachen zal worden? Had Hij ooit niet gezegd: *“Wie zijn leven voortdurend tracht te koesteren, zal het uiteindelijk verliezen...”* (Mt.9,24)

“Ik ben in deze wereld gekomen

opdat mensen leven zouden hebben, leven in overvloed” (Jo. 10,10)

Veronica: wipes: the: face: of: Jesus.

Zesde Statie: “Jezus’ aanschijn wordt door Veronica afgedroogd”

De kruisweg gaan is stap voor stap geconfronteerd worden met de diepe eenzaamheid van wie lijdt, de liefdevolle betrokkenheid van sommigen, maar soms ook de diepe onverschilligheid.

Een vrouw dringt doorheen dat gebrek aan mededogen, trekt Jezus naar zich toe, betoont met zachte hand liefde.

Een soldaat grijpt dreigend zijn wapenstok. Een hogepriester balt zijn vuist. Hoe bedreigend is mededogen? Even rust en een tedere aanraking. De vrouw weet wat het betekent niet gewaardeerd te worden. Zij ziet en begrijpt. Zij durft het aan. Liefdevol en vastberaden droogt zij het bloedend aangezicht af. Wat overblijft is de vera icona, het ware gelaat van God, transparant geworden in Christus, nu ook Zijn leven gebroken wordt. Als wij het aangezicht van de gekwelde broeder afdrogen, dan zijn we bezig Jezus’ aangezicht af te drogen. Hij presenteert zich voortdurend aan ons, als pijnlijk getroffen in Zijn liefdevolle medelijden met de mensen.

Gezegend alle Veronica’s die een lijdende nabij zijn, die bij een stervende waken.

Zegen alle handen die teder verzorgen, zacht strelen,
krachtig omhelzen, bezorgd beschermen, heilzaam werken.

The Sixth Station: “Veronica wipes the face of Jesus”

While Veronica doesn’t appear in any of the Gospels, she’s as familiar to many as Mary and Martha, or any other friends we’ve met through the Scriptures - she’s forever imbedded in our consciousness as a vivid and memorable part of the Stations of the Cross. Veronica was probably not her name since that name actually means “*true icon*”. Perhaps the incident never happened, but we can still learn something from her and the story can still be a blessing to us. Veronica could have been one of the hundreds of people as Jesus passed carrying His cross on the way to Golgotha. Veronica, “*moved with pity*”, stepped out of the crowd, and wiped His face of its sweat and blood. She is a person ready to take a risk to comfort the bloody, dying man-God. And she was generously rewarded. As Jesus said: “*In truth I tell you, in so far as you did this to one of the least of these brothers of mine, you did it for me*”. Such are the acts of kindness shown by Jesus to us, such are the acts of kindness shown by us to Jesus.

JESUS VALT DE TWEDE
MAAL ONDER HET KRUIS

The Seventh Station: “Jesus falls a second time”

Jesus under the weight of the cross falls for a second time. He is so weak as He continues His journey towards the place of execution it seems He cannot carry on. Despair, desolation, despondency. Yes, those are the human emotions that he, like us, passed through His pain wracked body, and yet He knew that if He was to fulfil His Father’s will there was only one thing He could do – carry on, carry, on this horrendous journey. Sometimes we too feel that life has dealt us a terrible blow, that we too cannot carry on because the burden of life is too great, quite simply things are hopeless. Like Jesus we too have God’s work to do, we too have our purpose in life and when we look to God He enables us to do that which lies ahead, no matter how difficult or impossible it may seem. In the words of Blessed John Henry, Cardinal Newman *“God has created me to do Him some definite service. He has committed some work to me which He has not committed to another”*.

Zevende Statie: “Jezus valt de tweede maal onder het kruis”

Het kruis weegt loodzwaar.

Wat mensen elkaar aandoen, wat mensen elkaar ontnemen,
verhoogt de druk, maakt verder gaan zo goed als onmogelijk.

Statie na statie word je geconfronteerd met de diepe vragen die in jezelf leven.

De terugval en hoe ondraaglijk het is als je aan je lot wordt overgelaten.

De weg is te lang, maar wie snapt dat? Je wilde het toch zelf?

Als Jezus valt, dan is het om opnieuw op te staan met een nog grotere wil om de solidariteitsbanden te versterken met al wie in de geschiedenis valt. Zoals er geschreven staat: *“Zie mijn dienstknecht die Ik ondersteun. Hij roept niet, Hij schreeuwt niet, Hij laat Zijn stem niet horen op de straat. Het gekwetste riet zal Hij niet breken de kwijnende vlaspit blaast Hij niet uit. Waarlijk, Hij vestigt op aarde het recht”*. (Jes. 42)

De diepe kracht van de machteloze.

Achtste Statie: “Jezus troost de weenende vrouwen”

De sierlijke gewaden, het verfijnde,
tedere handelen van deze moeders
verbergen haast het bedreigend geweld van de beulsknecht.
Onstuitbaar zet deze lijdensstoet zijn weg voort tot op onze dagen.
Moeders huilend aan de kant.
En toch wil je geen compassie:

“Huil maar niet om mij, maar huil om jezelf en je kinderen...”. (Lc. 23.28)

Laat je raken door het verdriet, het kwaad en de pijn die anderen wordt aangedaan. Onderzoek de oorzaak van zinloos lijden.

Durf je ogen te richten naar dat Rijk Gods, vrede en gerechtigheid.

The Eighth Station: “Jesus comforts the Women of Jerusalem”

Jesus makes His way through the crowd and meets the pious women of Jerusalem weeping for him, to pray for him, to console Him in His suffering and to let us know that not everyone who lined the streets were there simply out of the glorification of His death. Jesus told them not to weep for him, but for themselves and for their children. Jesus was in agony, and yet He refused their consolation, not through ingratitude, but because He knew the agony that they and others would suffer because of their rejection of him. When we feel rejected or badly treated, we must remember this example of Jesus. We must still remember others who are suffering, perhaps more than we are, and who need our help and compassion, and not let ourselves become caught up in self-pity. The example Jesus gives, the way of life He advocated enables us to emulate Him in our lives. In consoling the women of Jerusalem, Jesus reminds us that He came to show us His compassion in our time of need and to show love and compassion to others.

The Ninth Station: “Jesus falls a third time”

The weight of the cross has been bearing down on a battered, beaten Jesus who is close to death and unable to bear the weight any longer, and He falls again. Yes, Simon of Cyrene had been coerced into helping Him carry the cross, but nonetheless in His weakened state it is little wonder that again He falls. His fall is as much bearing the weight of our sin as it is the weight of the cross. No sin is too great for Jesus to forgive, so long as we are truly sorry when we say sorry; no sin is too great to forgive if we are prepared to rely on Jesus’ love and forgiveness rather than on our own efforts. Jesus falling under the weight of the cross reminds us that it is the burden of sin that is heavy in our hearts when we labour under its weight. Jesus did not lose hope and neither must we lose hope, we must get up as Jesus did and continue on our earthly journey with faith in God’s merciful love for us and for all people.

Negende Statie: “Jezus valt de derde maal onder het kruis”

Het eerste wat ons opvalt is die grote, onverschillige, figuur
die dit pijnlijke tafereel omkadert.

De handen strak op de rug, een blik vervuld van eigen gelijk.
Zelfs de soldaat lijkt verbaasd.

Onverschilligheid leidt immers tot minachting.

Minachting leidt finaal tot mentale vervolging. Is dodend.

Hier staat onbuigzaamheid tegenover de veerkracht van de liefde
die door de knieën gaat.

Zelfs de definitieve neergang in de kruisdood zal Zijn veerkracht niet verdoezelen.

Hebben kunstenaars ons een spiegel aangereikt? Het lijden dat mensen elkaar aandoen blijft aanwezig in ons leven. In Jezus werd een innerlijke kracht zichtbaar, sterker dan elk cynisme; de veerkracht van de liefde. Een vrije gerichtheid van de geest, een gerichtheid van het hart. Een uitweg uit de impasse van haat: de weg van vergeving.

Jesus is stripped of His Garments.

Tiende Statie: “Jezus wordt ontkleed en met gal en edik gelaafd”

Beetje onhandig komt die knaap vanuit de linkerkant aangedraafd met een potje azijnzuur (edik) en gal als verdoving. En ook al riep Jezus op het kruis: *“Ik heb dorst”*, toch weigerde Hij ervan te drinken. Vanuit Zijn levenskeuze wilde Hij alles in volle bewustzijn ondergaan in solidariteit met velen tot op onze dagen. Op het laatste avondmaal had Hij, in dienstbaarheid, zelf Zijn mantel afgelegd om de voeten van Zijn leerlingen te wassen. Nu worden Zijn kleren van het lijf gerukt met geweld. Een moment van totale verachting.

“Van kleren beroofd”: miljoenen mensen verliezen het aller kostbaarste, hun huis, hun land, hun geliefden of hun werk, hun zekerheid, hun levenszin. Kinderen worden beschadigd voor heel hun leven. De belediging treft niet alleen het lichaam, maar dringt door in het meest intieme, in de dimensie van het onaantastbare respect voor elk menselijk wezen.

Naakt zal Jezus aan het kruis hangen. Behoudt niets meer voor zichzelf.

Het enige wat Hij overhoudt is Zijn diepste verbondenheid met Zijn Vader.

The Tenth Station: “Jesus is stripped of His garments”

In His first letter to Timothy, S. Paul tells us that *“We brought nothing into the world, and we can take nothing out of it; but as long as we have food and clothing, we shall be content with that.”* In this tenth Station of the Cross we see Jesus further humiliated by His tormentors and persecutors. Here we see the Son God, human and divine, further abused and degraded as He is stripped of His clothes, ending His life as He had begun it - with nothing. In this self-divestment Jesus is showing us the deepest nature of God. Just as Jesus knew that His Father would not abandon Him so we too know that God will not leave us alone, He is our strength, even when life is at its bleakest God makes haste to help us. He does not leave us alone in our distress and when we turn to Him and approach Him with humble and contrite hearts He shows us a courageous and steadfast love.

JESUS WORDT AAN
HET KRUIS GEHECHT

The Eleventh Station: *“Jesus is nailed to the cross”*

Crucifixion was a horrific method of execution. In nailing Him to the cross His hands and His feet are driven through. The effect is to secure Him to the wood of the cross, but then the strain that is placed on His muscles and joints as He hangs from the cross is, in itself, an unbearable element in this type of death. His self-abasement was now complete, the love He showed for us knew no limits, yes even to dying for us. He forgave His executioners: *“Forgive them Lord, for they know not what they do”*, and secondly He forgave the penitent thief. We remember the act of love when from the cross He confided His Mother, the Blessed Virgin Mary, to the care of the beloved disciple: *“woman behold your son”*, and He confided the beloved disciple and, indeed, all of humanity to her maternal care: *“behold your mother”*. As we look at Jesus on the cross, arms outstretched, He bids everyone to come to Him to enfold and embraces us, He enfolds us and draws us to Himself when we come to him.

Elfde Statie: *“Jezus wordt aan het kruis gehecht”*

De coördinatie loopt perfect, de taken afgesproken.

Professioneel slaan ze Jezus aan het kruis.

Hij wordt vastgespijkerd,

als een voorwerp waarover je grappen kan maken.

“Anderen heeft Hij gered, laat Hij zichzelf maar eens redden als Hij een zoon van God is”. (Mt. 27,42)

Ook vandaag worden mensen vastgespijkerd en kan je gewoon toekijken . Ze worden uitgelachen omdat ze zich inzetten voor hun geloof en hun idealen. Ze krijgen geen nieuwe kans, worden gepest op het werk, overstelpt door verwijten of afgeschreven als naïef. Er bestaat lijden dat je overkomt, maar ook lijden dat je door anderen wordt aangedaan.

Het kruis is niet de voltooiing van een willekeurig plan van God met Jezus. Het is het gevolg van de organisatie van een wereld die, opgesloten in zichzelf, de God van Jezus verworpen heeft en Jezus zelf geëlimineerd heeft.

Keiharde nagels werden gedreven in Zijn voeten, steeds op weg naar mensen, in Zijn handen, open om liefdevol op te tillen, aan te raken, te genezen.

Twaalfde Statie: “Jezus sterft aan het kruis”

De tranen van de vrouwen weerspiegelen Gods verdriet.
“Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?” (Ps. 22)
Een diepe schreeuw van waaruit een nieuw vertrouwen open bloeit.

“Waar is God?”

Het vermoeden groeit langzaam dat Hij toch aanwezig is,
nabij in het meest onzinnige lijden
zoals alleen een machteloze liefde nabij kan zijn.
In Jezus spreekt God zich totaal uit in een volmondig “nee”
tegen alles wat ons menszijn vernedert.

Stap voor stap zijn we binnengetreten in die diepe schreeuw van God. Centraal in ons geloven staat de idee dat God zelf lijdt en sterft in elke menselijke onmacht, en daarom ons opstandig maakt met de kracht van de hoop. In dit schrijnende tafereel verschijnt een liefde die alle begeerte, alle voorkeur heeft achter gelaten vanuit het verlangen dat elk menselijk wezen gelukkig zou mogen zijn.

Zijn dood werd leven voor mensen.

The Twelfth Station: “Jesus dies upon the cross”

When Jesus died on the cross the soldiers should have broken His legs to ensure He was dead, but they did not do so because they had seen He was already dead. In not breaking His legs the words of scripture were being fulfilled: “not a bone in His body shall be broken”. Jesus died on the cross for love of us, you and me, and through His death He gives hope – hope in the resurrection. In His crucifixion Jesus embraced death so that we might not die forever. In His death on the cross He showed His selfless love for us. He demonstrates that true love and in this supreme moment of His life He is ‘making peace by the blood of His cross’. Many thought that Jesus had failed in His earthly ministry and mission, but Christ died so that we could live and continue that ministry in His name. When Jesus died on the cross His side was pierced and out flowed blood and water and it was that blood and water that was to seal the new and everlasting covenant between God and the world.

The Thirteenth Station: “Jesus is taken down from the cross”

Jesus has died. Now He is taken down from the cross. Jesus’ lifeless body is carried in the arms of His mother - the words of Simeon have come to pass – a sword has pierced the Blessed Virgin’s heart. We look up at the wood of the cross and see the blood stains from Jesus’ wounds. As He lies in the arms of His mother we see the wounds from the crucifixion – the holes in His hands and feet, the wound made by the spear from which flowed blood and water, the blood which gives us life in the Eucharist. The focus in this thirteenth station is as much Mary, His mother, as it is Jesus. From the cross He confided us to her care as He said *“behold your mother”*; we are alongside Mary and our hearts, like hers, are torn apart as we see the truth of man’s inhumanity. As we look on His body we remember the words in S. John’s gospel: *“There is no greater love than this, to give one’s life for His friends”*. This was the fullness of Jesus’ love for us.

Dertiende Statie: “Jezus wordt van het kruis afgedaan”

Plots komt alles in beweging: losmaken,
optillen, aanraken, wassen, voelen, samen nabij zijn.
Een liefde die je opvordert om je pijn tot op de bodem te doorleven
en tegelijkertijd van je vraagt om los te laten wat het dierbaarste is.

Een liefde tot op het bot.

Geen woede maar helend verdriet.

Ons hart open laten.

“Zalig zij die treuren, want zij zullen getroost worden”. (Mt. 5,4)

Als een graankorrel die in de aarde valt,
verzinnebeeldt de gestorven Heer de meest radicale armoede
en de meest volledige ontleding.
Zo werd Hij vervuld van Gods rijkdom.

Jesvs : is : placed : in : the : Sepulchre.

Veertiende Statie: “Jezus wordt in het graf gelegd”

Leg Hem zorgvuldig te rusten.
Die hier ligt is krachtiger dan al het geweld van woorden en wapens.
Alles in ons brengt Hij tot zwijgen.
Die hier ligt is nog niet klaar...

De dood wordt ernstig genomen, niet ontkend of verdrongen.
Zeker niet opgehemeld.
*“Mensen – hun dagen zijn als het gras, zij bloeien als bloemen in het open veld;
dan waait de wind, en ze zijn verdwenen en niemand weet waar ze hebben
gestaan”,* zingt de dichter van Psalm 103.

In Israël is het besef gegroeid dat Gods liefde en trouw over de dood heen reiken. *“Maar duren zal de liefde van God voor allen die zijn verbond bewaren, Zijn woord behartigen en het volbrengen”,* (vervolg van Psalm 103). *“Al moet ik het duister in van de dood, ik ben niet angstig, U bent toch bij me”* (Psalm 23).

The Fourteenth Station: “Jesus is laid in the Sepulchre”

“Unless a grain of wheat falls into the earth and dies, it remains only a single grain; but if it dies it yields a rich harvest”. Jesus had challenged the establishment, had challenged the corruption of those in authority. Jesus, beaten, bruised and abused is dead, and yet, even in death those He has challenged are still afraid which is why they insist on the tomb being sealed so that Jesus’ followers cannot take the body away. It is wrapped in a shroud rather like a chrysalis from which something new will be created. This new life is the purpose of Christ’s earthly ministry. Christ had to be buried so He could rise again, just as we too have to die and be buried with Christ in the waters of baptism so that we can shed the old life and the old ways and rise to new life in him. Let us then try to live that risen, transformed life here on earth, so that when our time comes to die, we may pass through the gates of death to new and everlasting life in Jesus.

Detail 5th station: the Cyrenian and his sons

Way of the cross in the Holy Angels Church,
Hoar Cross

Detail 5de statie: Simon van Cyrenen en zijn zonen

Kruisweg in de Sint-Pauluskerk
Antwerpen

